

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1830/2015
18.05.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац и Јелене Боровац, чланова већа, у радном спору тужиље Б.К. из В., коју заступа пуномоћник Ђ.П., адвокат из В., против тужене Ч.б. а.д. из Ч, коју заступа Љ.В. дипломирани правник запослен код тужене, ради поништаја решења о отказу и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 6173/13 од 26.05.2015. године, у седници одржаној 18.05.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 6173/13 од 26.05.2015. године.

Образложење

Делимичном пресудом Основног суда у Ваљеву 7 П1. бр. 185/10 од 06.09.2013. године, усвојен је тужбени захтев тужиље, па је поништено као незаконито решење тужене од 14.04.2009. године о отказну уговора о раду и обавезана је тужена да тужиљу реинтегрише у процес рада.

Побијаном другостепеном пресудом преиначена је првостепена делимична пресуда, па је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиље ради поништаја решења о отказу и реинтеграције.

Против правноснажне другостепене пресуде тужиља је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП, па је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

У поступку (у расправи) пред другостепеним судом утврђено је: да је тужиља била распоређена на пословима ликвидатуре благајне и да јој је решењем 1912 од 04.04.2009. године отказан уговор о раду у складу са прописаним поступком (благовременим упозорењем); решењем председника Извршног одбора туженог бр. 1912 од 04.04.2009. године тужиљи је отказан уговор о раду због повреде радне обавезе из члана 11. став 1. уговора о раду – неизвршавање и несавесно и немарно извршавање радних обавеза код послодавца. Другостепени суд је поновио раније изведене доказе, извршио суочење између тужиље и сведока В.М. (интерног ревизора пословања у спорном периоду) и не поклањајући веру исказу тужиље утврдио да се тужиља као запослена понашала супротно стандарду очекиваног понашања и уговореним правилима радних обавеза и интерним актима послодавца – упутство за улазак у просторије трезора. За разлику од првостепеног суда који сматра да у поступцима тужиље не постоји повреда радне обавезе (да је поступање резултат лоше организованог рада код тужене) другостепени суд утврђује да је тужиља учинила најмање три повреде радне обавезе (за отказ је довољна једна повреда) и то: да је супротно упутству за улазак у просторије трезора најмање два пута ушла у трезор без уписивања у евиденцију улазака; да је повредила правила о примопредаји благајни јер је потписала записник о савјештовању иако претходног дана (када је вршено савјештовање) није радила; и да је поседовала супротно упутству... два кључа од исте касе.

Код тако утврђеног чињеничног стања правилно је примењено материјално право када је утврђено да су се стекли услови за отказ уговора од стране послодавца због повреде радне обавезе из члана 179. став 1. тачка 2. Закона о раду.

У ревизији се указује да је чињенично стање погрешно утврђено и да је требало поклонити веру исказу тужиље која је саслушана као странка. Ови наводи нису били предмет оцене ревизијског суда зато што се ревизија не може изјавити због погрешно утврђеног чињеничног стања (члан 407. став 2. ЗПП).

На основу члана 414. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа
судија
Предраг Трифуновић, с.р.**